

Arrest

nr. 206 190 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 oktober 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die van Ghanese nationaliteit verklaart te zijn, verkrijgt na een aanvraag op 9 oktober 2015 voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een verblijfsrecht in functie van de Belgische onderdaan F.O., die zijn vader zou zijn.

Op 26 april 2016 krijgt zij een F kaart, geldig tot 11 april 2021.

Op 19 juli 2016 wordt de verzoekende partij door de luchthavenpolitie in Accra, Ghana, onderschept met een vals Ghanees paspoort en wordt haar geweigerd naar Amsterdam te reizen.

Op 11 september 2017 wordt de verzoekende partij per aangetekend schrijven uitgenodigd om alle dienstige elementen en stukken voor te leggen waarvan zij het nodig vindt dat de Dienst Vreemdelingenzaken er in het kader van het onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht kennis heeft teneinde haar situatie in België correct in te schatten. De verzoekende partij haalt deze brief niet af bij de post.

Op 9 oktober 2017, met kennisgeving op 11 december 2017, wordt ten aanzien van de verzoekende partij de beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 44 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: F. I.A. (...), Nationaliteit :Ghana, Geboortedatum : (...).1985, Geboorteplaats: Accra, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Reden van de beslissing:

Art 44 §1 en §2 van de wet van 15.12.1980 : De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer zij valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De betrokken vreemdeling diende op 09.10.2015 een aanvraag in bij de stad Gent voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische vader Dhr F.O. (...). Hij legde ter staving een Ghanees paspoort voor met nummer (...), het huurcontract van zijn vader, bewijs van regelmatige geldtransfers van zijn vader naar I.A.F. (...) in 2014 en 2015, een attest over de verzekeraarbaarheid van de betrokkene als persoon ten laste bij zijn vader opgesteld door Securex op dd 28.10.15, bewijzen van inkomen van zijn vader in de vorm van salarisstroken, een verklaring van het OCMW van Gent dat betrokkenes vader geen steun geniet dd 28.10.2015, 'statutory declaration act 398 of 1971' waarin A.P. (...) verklaart dat zij de moeder is van I.A.F. (...) en zij hem toestemming heeft om bij zijn vader in België te verblijven en zij daarnaast ook stelt dat haar zoon geen inkomen geniet, noch eigendom heeft en afhankelijk is van zijn vader om in zijn onderhoud te voorzien en een geapostilleerde geboorteakte . Mijnheer werd in het bezit gesteld van een F kaart op 26.04.2016.

Op 19.07.2017 ontvangt onze dienst informatie van de luchtvaartpolitie van Zaventem dat de betrokkene In Accra staande gehouden is omdat hij met een vervalst paspoort trachtte terug te reizen naar Amsterdam. De betrokkene werd overgedragen aan de 'Fraud Office' van 'Ghana Immigration'. Deze informatie was aan de luchtvaartpolitie doorgegeven door de Nederlandse immigratieverbindingssambtenaar te Accra, Dhr S. (...). Het vervalste paspoort betrof het paspoort gebruikt voor inschrijving (nummer (...)). Uit onderzoek was gebleken dat de oorspronkelijke MRZ code nog leesbaar was en de echte eigenaar van het paspoort een vrouw was (zie ook rapport centrale dienst bestrijding valsheden dd 19.06.2017 met referte RR-(...)) . Uit de foto's van het paspoort blijkt dat de betrokkene op 04.06.2016 uit Amsterdam vertrokken was naar Ghana, (ofte twee maand na de afgifte van de F kaart). Uit het administratief dossier is op te maken dat de betrokkene later bij de politie van Gent een tweede paspoort met nummer (...) heeft voorgelegd dat verkregen werd ter vervanging van het vervalste paspoort. Met andere woorden is dat een echt document dat op basis van een vals document werd verkregen en dat als een gevolg eveneens in beslag genomen werd.

Met andere woorden is compleet onduidelijk wie de betrokkene is die zich bediend heeft van het vervalste paspoort. Zijn werkelijke identiteit en nationaliteit zijn de Dienst Vreemdelingenzaken onbekend. Als een gevolg staat ook de verwantschap met de Belgische onderdaan F.O. (...) niet vast.

Indien de betrokkene werkelijk het kind was van Dhr F. (...), waarom was het dan nodig om een vervalst paspoort voor te leggen om zijn identiteit, en dus de verwantschap, te bewijzen. De overige voorgelegde documenten zijn niet in staat om deze vaststelling tegen te spreken. Het huurcontract van zijn vader, diens bewijzen van tewerkstelling, de attesten van het OCMW en van Securex zijn Belgische documenten die handelen over F.O. (...) en niet over de betrokkene. Het bewijs van regelmatige geldtransfers door F.O. (...) naar een I.A.F. (...) in Kumasi toont enkel aan dat Dhr F. (...) iemand met die naam, mogelijks zijn zoon, in Ghana ondersteunde. Dit toont niet aan dat de betrokkene die zich hier van de identiteit van I.A.F. (...) werkelijk de zoon van F.O. (...) is. Ook de statutory declaration act waarin de verklaringen van A.P. (...) werden in opgenomen en de geboorteakte stellen ons niet in de mogelijkheid om aan te tonen dat de persoon die verblijfsrecht gekregen heeft in België de zoon van F.O. (...) en A.P. (...) is.

De betrokkene werd op 11.09.2017 per aangetekend schrijven uitgenodigd overeenkomstig de bepalingen van art 62 §1 van de wet van 15.12.1980 om alle dienstige elementen en documenten voor te leggen waarvan hij het nodig vond dat de DVZ er in het kader van haar onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht kennis had teneinde zijn situatie in België correct in te schatten. De betrokkene is deze brief niet gaan afhalen bij de Post.

Uit het administratief dossier en de gegevens van het rijksregister blijkt dat de betrokkene op hetzelfde adres woont als zijn zogezegde vader. Uit het administratief dossier en het rijksregister blijkt verder niet dat de betrokkene een eigen gezin of een relatie heeft in België. Daarnaast staat de verwantschap met Dhr O.F. (...) niet vast, waardoor het al zeer moeilijk wordt om te stellen dat er sowieso familiale banden in België zijn. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de betrokkene zijn moeder heeft in het land van herkomst. Als een gevolg staat niet vast dat de familiale banden in België de sterkste zijn. De betrokkene heeft ook nagelaten mee te werken aan het onderzoek waardoor we enkel kunnen concluderen dat de familiale banden in België geen beletsel zijn voor de intrekking van het frauduleus verkregen verblijfsrecht. De hogere rechten van het kind worden door deze beslissing niet geschaad.

De betrokkene is 32 jaar en verblijft sedert oktober 2015 in België. Hieruit volgt dat hij het grootste deel van zijn leven elders dan in België heeft doorgebracht. De betrokkene heeft geen bewijzen van een zelfstandige activiteit of tewerkstelling in België voorgelegd. In zoverre de betrokkene in staat is in België in zijn levensonderhoud te voorzien moet daarbij de kanttekening gemaakt worden dat het feit dat hij vrije toegang had tot de Belgische arbeidsmarkt of vrij een zelfstandige activiteit kon uitbouwen in België dit uitsluitend te wijten was aan het frauduleus verkregen verblijfsrecht. Als houder van de F kaart is hij vrijgesteld van een arbeidskaart om in loondienst te werken en is hij vrijgesteld van een beroepskaart om een zelfstandige activiteit uit te bouwen. Niet alleen zijn eventuele tewerkstelling maar ook alle in België opgebouwde sociale rechten zijn dus een gevolg van de door hem gepleegde fraude. Het administratief dossier toont ons verder geen enkele indicatie van een sociaal netwerk dat door de betrokkene binnen de Belgische samenleving werd uitgebouwd of indicaties van nauwe banden met de Belgische cultuur of kennis van één van de landstalen. Het staat met andere woorden niet vast dat de sociale en culturele banden met België, opgebouwd in slechts twee jaar, groter zouden zijn dan die met zijn land van herkomst. Het feit dat geen bewijzen van sociale en culturele banden met zijn land van herkomst voorliggen impliceert overigens niet dat ze niet bestaan. Als een gevolg is het niet kennelijk onredelijk te verwachten dat de betrokkene, gezien zijn leeftijd en de korte tijd in Rijk, zich op vrij gemakkelijke wijze opnieuw zal kunnen re-integreren bij een terugkeer naar het land van herkomst. De ervaringen van zijn verblijf in België en de eventuele hier verworven vaardigheden kunnen een pluspunt zijn bij het uitbouwen van zijn levens ginds. Ook werden geen medische elementen aangebracht die een beletsel zouden kunnen vormen voor deze beslissing.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en verzoekers rechten van verdediging.” Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“1.1

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig art. 44 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

1.2

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoeker geenszins werd gehoord aangaande de redenen waarom een einde wordt gesteld aan zijn recht op verblijf in België.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier, met name de vaststelling dat zijn Ghanees paspoort met nummer G 1410326 wel degelijk een authentiek paspoort betreft.

1.3

Dat aan verzoekers verblijfsrecht in België een einde wordt gesteld zonder dat er sprake is van een vonnis van de rechtbank waarbij verzoeker werd veroordeeld wegens het gebruik van valse of vervalste documenten of het plegen van fraude of het gebruik van andere onwettige middelen.

Dat echter, zolang er geen sprake is van een strafrechtelijke veroordeling door een rechtbank, verzoekers onschuld vaststaat.

Dat bijgevolg verweerder dan ook niet, zonder enige correctionele veroordeling waaruit blijkt dat de verzoeker de strafrechtelijke tenlastegelegde feiten effectief bewezen zijn, kan stellen dat in hoofde van verzoeker sprake is van "het gebruik van valse of vervalste documenten of het plegen van fraude of het gebruik van andere onwettige middelen die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf in België".

Dat derhalve sprake is van schending van het motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en verzoekers rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.

1.4

Dat bovendien verzoeker volledig ter goeder trouw is.

Verzoeker heeft zijn eerste Ghanees paspoort bekomen bij de Ghanese immigratiedienst voor paspoorten en verkeerde in de overtuiging dat dit paspoort een authentiek paspoort betrof.

Verzoekers was dan ook volkomen verrast toen plots in juli 2017 bleek dat dit paspoort vervalst zou zijn"

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; - de hoorplicht ; - het zorgvuldigheidsbeginsel ; - de motiveringsplicht ; - het rechtszekerheidsbeginsel ; - het redelijkheidsbeginsel ; - de rechten van verdediging. Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn. De verzoekende partij houdt voor dat zij in de onmogelijkheid zou hebben verkeerd om op afdoende wijze haar argumenten/verweer te formuleren. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zou niet afdoende voorafgaandelijk onderzoek hebben verricht.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu

bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

3/10

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging is besloten tot toepassing van artikel 44, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet, om de reden dat werd vastgesteld dat de verzoekende partij bij haar aanvraag tot gezinshereniging -in functie waarvan een F-kaart werd bekomen- een vervalst paspoort heeft voorgelegd.

Inderdaad blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de zomer

4/10

van 2017 informatie ontving vanwege de luchtvaartpolitie van Zaventem, met de melding dat de verzoekende partij vanuit Ghana naar Amsterdam trachtte te reizen met een vervalst paspoort.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt dan ook allerminst kennelijk onredelijk overwogen dat het compleet onduidelijk is wie de verzoekende partij daadwerkelijk is, nu de werkelijke identiteit én nationaliteit onbekend zijn.

Ten gevolge van het gebruik van het vervalste paspoort stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht vast de verwantschap met de referentiepersoon, in functie van wie op 09.10.2015 een aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, allerm minst nog vaststaat.

Artikel 44 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. § 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Gelet op het feit dat onbetwistbaar vaststaat dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar aanvraag voor de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger een vervalst Ghanees paspoort heeft voorgelegd, waarbij het betreffende vervalste document van determinerend belang was om het verblijfsrecht als familielid te bekomen, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijk besloten tot de beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt in dit kader dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging inderdaad overweegt dat het vervalste paspoort essentieel was om de verwantschap met de referentiepersoon “te bewijzen”, nu de overige voorgelegde stavingstukken nagenoeg uitsluitend betrekking hadden op de referentiepersoon (bewijzen van tewerkstelling, huurcontract, ...)

Daar waar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze overweegt dat de overige voorgelegde stavingstukken niet van aard waren om aan te tonen dat de persoon die verblijfsrecht heeft verkregen in België daadwerkelijk de zoon is van O.F. (...), staat vast dat het gebruik van het vervalste paspoort heeft bijgedragen in het verkrijgen van het verblijf.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert met het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen rekening zou hebben gehouden met het feit dat het Ghanees paspoort met nummer (...) een authentiek paspoort betreft, merkt verweerder op dat hieromtrent in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt overwogen dat het weliswaar een authentiek document betreft, dat evenwel werd verkregen ter vervanging van het vervalste paspoort.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt allerm minst kennelijk onredelijk overwogen dat het authentieke document verkregen werd op basis van de inhoud van een vervalst document, zodat de inhoud ervan allerm minst als waarachtig kan worden aangenomen.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder merkt nog op dat de verzoekende partij aanvoert dat zij in de onmogelijkheid zou hebben verkeerd om haar verweer/argumenten op afdoende wijze te formuleren, doch dienaangaande dient te worden benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging per aangetekend schrijven van 11.09.2017 uitdrukkelijk werd uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen om haar specifieke situatie zo goed als mogelijk te duiden ten overstaan van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich niet eens de moeite heeft getroost om de betreffende brief, dewelke op het correcte adres werd aangeboden, af te halen, zodat eveneens werd nagelaten om in te gaan op de vraag van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

In de gegeven omstandigheden is het uiteraard weinig ernstig om het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten kwade te duiden dat men onvoldoende mogelijkheid heeft gehad om argumenten of verweermiddelen aan te voeren, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing bovendien blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging -in de mate van het mogelijke- rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, dit op basis van de inhoud van het administratief dossier.

Hierbij werd uitdrukkelijk rekening gehouden met eventuele familiale banden in België, de duur van het verblijf in België, de leeftijd van de verzoekende partij, het gebrek aan bewijzen van enigerlei beroepswerkzaamheid, ...

De verzoekende partij levert nog kritiek op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen vonnis van een rechtbank afwachtte, waarbij de verzoekende partij zou zijn veroordeeld wegens fraude of valsheid in geschrifte.

Dergelijk verweer is evenwel niet dienstig, nu de vaststellingen van de politie (zie o.a. analyseverslagen dewelke deel uitmaken van het administratief dossier) aan duidelijkheid niets te wensen over laten:

“Bij nader onderzoek kon nog vastgesteld worden dat het paspoort nummer (...) officieel werd afgeleverd aan een vrouw met als geboortedatum 10/06/1972. Door deze vervalsing werd de ID bladzijde beschadigd (schuine afsnijding van de paginarand en ongelijke afronding van de hoeken) het watermerk werd gehalveerd en de UV beveiliging werd gedeeltelijk gewist. De codes van de MRZ kloppen niet zodat het onmogelijk is dat dit paspoort op deze wijze officieel werd afgeleverd. Verder stellen wij vast dat op bladzijde 5 en 7 visa werden verwijderd. Het paspoort dient in beslag genomen te worden.” (analyseverslag dd. 19.06.2017)

En met betrekking tot het authentieke paspoort met nummer (...):

“Het paspoort stemt overeen met ons specimen. Bij controle stellen wij vast dat het paspoort verkregen werd ten gevolge van de annulatie van paspoort nummer (...). Dit laatste betreft een vervalst paspoort. Betrokkene heeft dus op basis van een vervalst paspoort een nieuw paspoort verkregen dat officieel werd afgeleverd. Dit huidig verslag mag gebruikt worden in het kader van een gerechtelijke of administratieve procedure.”

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging enkel tot de toepassing van artikel 44 van de Vreemdelingenwet zou kunnen besluiten, na een strafrechtelijke veroordeling wegens fraude of vervalste documenten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt afdoende dat door de gespecialiseerde politiediensten werd vastgesteld dat de verzoekende partij bij haar aanvraag tot gezinshereniging een vervalst identiteitsdocument gebruikte, terwijl haar identiteit én nationaliteit tot op heden volstrekt onduidelijk zijn, gelet op het feit dat het nieuwe paspoort zonder meer op basis van het vervalste paspoort werd afgegeven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging vermag rekening te houden met de inhoud van politionele verslagen, zelfs indien deze niet tot een strafrechtelijke veroordeling zouden leiden of hebben geleid.

Zie ook:

“De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.” (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

En ook:

3.14. Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde vermoeden van onschuld merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van zijn eigen bevoegdheden en rekening houdende met de inlichtingen waarover hij beschikt, tot het besluit kan komen dat verzoekers aanwezigheid in het Rijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Hij ging dan ook geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van de vaststelling dat betrokkene werd aangehouden voor bepaalde feiten, met name deelname aan bendevoering, plegen van wanbedrijven, diefstal met braak, inklimming en valse sleutels - die door verzoeker niet worden ontkend - te oordelen dat betrokkene de openbare orde kan schaden en een inreisverbod op te leggen voor de maximale duur van drie jaar. (RvV nr. 189 839 van 18 juli 2017)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

Het verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij in functie van de Belgische onderdaan F.O. werd beëindigd op grond van artikel 44 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij dat zij in de onmogelijkheid verkeerde om haar argumenten te formuleren en dat zij niet werd gehoord.

Samen met de verwerende partij dient de Raad vast te stellen dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 11 september 2017 werd uitgenodigd om alle dienstige elementen en stukken voor te leggen waarvan zij het nodig vindt dat de Dienst Vreemdelingenzaken er in het kader van het onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht kennis heeft teneinde haar situatie in België correct in te schatten. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partij naliet dit aangetekend schrijven af te halen bij de post. De verzoekende partij werd hierop overigens attent gemaakt in de bestreden beslissing, waarin uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van de uitnodiging van 11 september 2017 en van het feit dat zij deze niet ging afhalen. De verzoekende partij betwist dit niet en voert evenmin argumenten aan om dit te weerleggen.

Verder blijkt uit de Pro Justitia van de commissaris van politie in Gent, verzonden op 27 juli 2017, dat de verzoekende partij effectief werd verhoord naar aanleiding van het echtheidsonderzoek van zijn documenten, namelijk de twee paspoorten die zij heeft gebruikt. Op 11 juni 2017 bood de verzoekende partij zich voor het eerst aan bij de politiediensten voor een verhoor na het ontvangen van een schriftelijke uitnodiging, waarbij zij haar twee Ghanese paspoorten voorlegde met het oog op een echtheidsonderzoek. Op 17 juli 2017 bood zij zich nogmaals aan bij de politie, waarbij zij in kennis werd gesteld van de gedane vaststellingen. Vervolgens bevat het administratief dossier de twee hoorverslagen. Hieruit blijkt niet dat de verzoekende partij belet werd te reageren en dat zij zich heeft kunnen uitspreken over de door haar voorgelegde paspoorten en de vastgestelde vervalsingen. De verzoekende partij gaat in het geheel voorbij aan deze gehoren. Bovendien toont zij niet aan welke elementen zij dan wel naar aanleiding van een (nieuw) gehoor aan de verwerende partij zou ter kennis hebben gebracht en die de bestreden beslissing in een voor haar gunstige zin zouden hebben beïnvloed.

Een schending van de hoorplicht, die als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887), wordt gelet op het voorgaande niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij kan verder niet worden gevolgd waar zij stelt dat geen rekening werd gehouden met een van de Ghanese paspoorten, dat volgens haar wel een authentiek paspoort zou betreffen. De verwerende partij motiveert hierover het volgende in de bestreden beslissing:

Op 19.07.2017 ontvangt onze dienst informatie van de luchtvaartpolitie van Zaventem dat de betrokkene In Accra staande gehouden is omdat hij met een vervalst paspoort trachtte terug te reizen naar Amsterdam. (...) Uit onderzoek was gebleken dat de oorspronkelijke MRZ code nog leesbaar was en de echte eigenaar van het paspoort een vrouw was (zie ook rapport centrale dienst bestrijding valsheden dd 19.06.2017 met referte RR-(...)) . Uit de foto's van het paspoort blijkt dat de betrokkene op 04.06.2016 uit Amsterdam vertrokken was naar Ghana, (ofte twee maand na de afgifte van de F kaart). Uit het administratief dossier is op te maken dat de betrokkene later bij de politie van Gent een tweede paspoort met nummer (...) heeft voorgelegd dat verkregen werd ter vervanging van het vervalste paspoort. Met andere woorden is dat een echt document dat op basis van een vals document werd verkregen en dat als een gevolg eveneens in beslag genomen werd.

Met andere woorden is compleet onduidelijk wie de betrokkene is die zich bediend heeft van het vervalste paspoort. Zijn werkelijke identiteit en nationaliteit zijn de Dienst Vreemdelingenzaken onbekend. Als een gevolg staat ook de verwantschap met de Belgische onderdaan F.O. (...) niet vast. Indien de betrokkene werkelijk het kind was van Dhr F. (...), waarom was het dan nodig om een vervalst paspoort voor te leggen om zijn identiteit, en dus de verwantschap, te bewijzen. De overige voorgelegde documenten zijn niet in staat om deze vaststelling tegen te spreken. “ Dit wordt door de verzoekende partij niet ontkend, noch weerlegd. Zij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat het tweede paspoort, dat op basis van een vals document werd verkregen, een “authentiek paspoort” betreft en dat de verwerende partij niet op goede gronden tot de vaststelling kwam dat het compleet onduidelijk is wie de betrokkene is die zich heeft bediend van het vervalste paspoort. Het feit dat zij voorhoudt te goeder trouw te zijn en verrast te zijn geweest toen bleek dat het paspoort vervalst was – hetgeen overigens loutere beweringen betreft-, doen geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat haar onschuld vaststaat zolang er geen sprake is van een strafrechtelijke veroordeling door een rechtbank. Zij meent dat er geen sprake is van fraude en dat geen einde kan worden gesteld aan haar verblijf zolang er geen vonnis is van een rechtbank waarbij zij wordt veroordeeld wegens het gebruik van valse of vervalste documenten of het plegen van fraude.

De Raad wijst erop dat in artikel 44 van de vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat een (definitieve) strafrechtelijke veroordeling vereist is opdat de verwerende partij het verblijf van de betrokken vreemdeling zou kunnen beëindigen. Het feit dat er nog geen strafrechtelijke veroordeling is verhindert de verwerende partij niet om op basis van de feiten en omstandigheden die werden vastgesteld door de politie op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een - definitieve - strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De Raad merkt nog op dat alle gehoorverslagen en verslagen betreffende het onderzoek naar de echtheid van de paspoorten zich in het administratief dossier bevinden. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij hiermee geen rekening mocht houden bij haar onderzoek omtrent de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een

correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de eerdere bespreking van het middel blijkt geenszins dat de verwerende partij onwettig heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is dus niet geschonden.

De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van artikel 44 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“II.1

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden te nemen ten aanzien van verzoeker, familielid van een burger van de Unie, voldoende rekening te houden met verzoekers gezinsleven en tewerkstelling in België Dat er derhalve sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

11.2

Dat verzoeker wel degelijk alles in het werk heeft gesteld en nog steeds stelt opdat hij zich zo vlug mogelijk socio-economisch en cultureel integreerde in de Belgische samenleving.

Dat met deze inspanningen tot socio-economische en culturele integratie van verzoeker in de Belgische samenleving door verweerder geenszins voldoende wordt rekening gehouden.

Dat geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met verzoekers gezinsleven en tewerkstelling geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de socio-economische en culturele integratie van verzoeker in de Belgische samenleving en het verder verblijf van verzoeker in België.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 44 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Dat er door verweerder, in strijd met het artikel 44 Vw., geen enkele grondige afweging is gebeurd.

II.3

Verzoeker wil tenslotte benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekers verblijfsrecht beëindigd zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk doorverweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat dit het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht in casu uitermate belangrijk is nu verzoeker in België geïntegreerd en tewerkgesteld is.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

II.4

Dat dit hoorrecht des te belangrijk is nu verweerder gehouden is na te gaan of verzoeker al dan niet ter kwader trouw is.

Nergens blijkt immers uit het dossier of verzoeker werd gehoord/onderzoek werd ingesteld naar verzoekers kwader trouw.

Dat er sprake is van een niet afdoende motivering en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht.

Dat zonder een voorafgaand grondig onderzoek en het horen van verzoeker dienaangaande verweerder niet zomaar een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker in België.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ;*
- artikel 44 van de Vreemdelingenwet ;*
- de motiveringsplicht ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- de hoorplicht ;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat niet afdoende rekening zou zijn gehouden met haar specifieke situatie bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij voert aan dat zij wel degelijk alles in het werk heeft gesteld en nog steeds stelt om zich zo gauw mogelijk socio-economisch én cultureel te integreren in de Belgische samenleving.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontlennen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 dd. 03.02.2016.

Verweerder benadrukt verder dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C - 287/02, Jurispr. blz. I - 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C - 141/08 P, Jurispr. blz. I - 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C - 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van

de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Dienaangaande benadrukt verweerder dat de verzoekende partij per aangetekend schrijven van 11.09.2017 uitdrukkelijk werd uitgenodigd om alle relevante documenten en elementen aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging mede te delen, zodat deze mee in overweging zouden kunnen worden genomen bij het beslissen of al dan niet een einde aan het verblijf diende te worden gesteld.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de verzoekende partij zich zelfs niet de moeite heeft getroost om voormeld aangetekend schrijven te gaan afhalen, niettegenstaande het op het correcte adres werd aangeboden, zodat uiteraard ook werd nagelaten om gevolg te geven aan de uitdrukkelijke vraag van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Eén en ander kan bezwaarlijk verweten worden aan de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift slechts verwijst naar het feit dat zij zich poogde te integreren in het Rijk, doch er op geen enkele manier in slaagt afbreuk te doen aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat de verzoekende partij 32 jaar oud is en slechts sedert oktober 2015 (op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ongeveer 2 jaar) in België verblijft.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij pas op haar 30e naar België is gekomen, wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijk overwogen dat het overgrote deel van het leven elders werd doorgebracht, zodat niet kan worden ingezien dat de banden met België sterker zouden zijn dan de banden met het land van herkomst.

Eén en ander klemt des te meer nu door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tevens werd vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat de verzoekende partij enige beroepswerkzaamheid in België uitoefent. Terwijl het administratief dossier verder geen enkele indicatie bevat van een in België opgebouwde sociaal netwerk, dan wel van nauwe banden met de Belgische cultuur.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging kon zelfs niet worden vastgesteld of de verzoekende partij überhaupt kennis heeft van één van de landstalen.

Verweerder besluit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht werd overwogen -rekening houden met de specifieke elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken- dat het voor de verzoekende partij relatief eenvoudig moet zijn om zich in het land van herkomst te reintegreren, inzonderheid gelet op de korte verblijf in België en de relatief jonge leeftijd.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd geheel in overeenstemming met artikel 44 van de Vreemdelingenwet op gedegen wijze, in de mate van het mogelijke, rekening gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij.

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij laat bovendien geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel onder punt 2.1.3. heeft de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om voor het nemen van de bestreden beslissing nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat er elementen zijn die zich verzetten tegen het beëindigen van haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 44 van de vreemdelingenwet. Het feit dat zij niet inging op de uitnodiging van de verwerende partij van 11 september 2017, doordat zij de brief niet ging afhalen bij de post, om de elementen aangaande haar gezinsleven en haar tewerkstelling – elementen die zij in haar verzoekschrift aanhaalt – aan de verwerende partij ter kennis te brengen kan niet aan de verwerende partij worden verweten. Bovendien kan worden herhaald dat zij tot twee maal toe werd verhoord naar aanleiding van het onderzoek naar de echtheid van haar paspoorten. Uit de gehoorverslagen blijkt niet dat zij niet de kans kreeg elementen aangaande haar gezinsleven en tewerkstelling uiteen te zetten. Zij verwijt de verwerende partij ook niet dat haar dit werd belet.

Ten overvloede merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring leidt van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake

is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Zelfs zo al zou worden aangenomen dat de verzoekende partij niet de gelegenheid zou hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat zij nalaat concrete elementen aan te brengen die zij had kunnen aanvoeren en die het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier die haar, spijs het niet ingaan op de uitnodiging tot het voorleggen van specifieke elementen aangaande onder meer haar gezinsleven en privéleven in België door de verzoekende partij, gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en verduidelijkt waarom deze zich niet verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij. Zij motiveert immers:

“De betrokkene werd op 11.09.2017 per aangetekend schrijven uitgenodigd overeenkomstig de bepalingen van art 62 §1 van de wet van 15.12.1980 om alle dienstige elementen en documenten voor te leggen waarvan hij het nodig vond dat de DVZ er in het kader van haar onderzoek naar het behoud van het verblijfsrecht kennis had teneinde zijn situatie in België correct in te schatten. De betrokkene is deze brief niet gaan afhalen bij de Post.

Uit het administratief dossier en de gegevens van het rijksregister blijkt dat de betrokkene op hetzelfde adres woont als zijn zozegde vader. Uit het administratief dossier en het rijksregister blijkt verder niet dat de betrokkene een eigen gezin of een relatie heeft in België. Daarnaast staat de verwantschap met Dhr O.F. (...) niet vast, waardoor het al zeer moeilijk wordt om te stellen dat er sowieso familiale banden in België zijn. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de betrokkene zijn moeder heeft in het land van herkomst. Als een gevolg staat niet vast dat de familiale banden in België de sterkste zijn. De betrokkene heeft ook nagelaten mee te werken aan het onderzoek waardoor we enkel kunnen concluderen dat de familiale banden in België geen beletsel zijn voor de intrekking van het frauduleus verkregen verblijfsrecht. De hogere rechten van het kind worden door deze beslissing niet geschaad.

De betrokkene is 32 jaar en verblijft sedert oktober 2015 in België. Hieruit volgt dat hij het grootste deel van zijn leven elders dan in België heeft doorgebracht. De betrokkene heeft geen bewijzen van een zelfstandige activiteit of tewerkstelling in België voorgelegd. In zoverre de betrokkene in staat is in België in zijn levensonderhoud te voorzien moet daarbij de kanttekening gemaakt worden dat het feit dat hij vrije toegang had tot de Belgische arbeidsmarkt of vrij een zelfstandige activiteit kon uitbouwen in België dit uitsluitend te wijten was aan het frauduleus verkregen verblijfsrecht. Als houder van de F kaart is hij vrijgesteld van een arbeidskaart om in loondienst te werken en is hij vrijgesteld van een beroepskaart om een zelfstandige activiteit uit te bouwen. Niet alleen zijn eventuele tewerkstelling maar ook alle in België opgebouwde sociale rechten zijn dus een gevolg van de door hem gepleegde fraude. Het administratief dossier toont ons verder geen enkele indicatie van een sociaal netwerk dat door de betrokkene binnen de Belgische samenleving werd uitgebouwd of indicaties van nauwe banden met de Belgische cultuur of kennis van één van de landstalen. Het staat met andere woorden niet vast dat de sociale en culturele banden met België, opgebouwd in slechts twee jaar, groter zouden zijn dan die met zijn land van herkomst. Het feit dat geen bewijzen van sociale en culturele banden met zijn land van herkomst voorliggen impliceert overigens niet dat ze niet bestaan. Als een gevolg is het niet kennelijk onredelijk te verwachten dat de betrokkene, gezien zijn leeftijd en de korte tijd in Rijk, zich op vrij gemakkelijke wijze opnieuw zal kunnen re-integreren bij een terugkeer naar het land van herkomst. De ervaringen van zijn verblijf in België en de eventuele hier verworven vaardigheden kunnen een pluspunt zijn bij het uitbouwen van zijn levens ginds. Ook werden geen medische elementen aangebracht die een beletsel zouden kunnen vormen voor deze beslissing.”

De verzoekende partij laat in het geheel na in te gaan op deze motivering, laat staan dat zij deze weerlegt. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat geen enkele grondige afweging in het kader van de toepassing van artikel 44 van de vreemdelingenwet is gebeurd. Zij toont niet aan met welke elementen die de verwerende partij gekend waren geen rekening zou zijn gehouden bij het

nemen van de bestreden beslissing. Waar zij bepaalde elementen, zoals haar voorgehouden integratie en inspanningen hiertoe, pas voor het eerst naar voor brengt in haar verzoekschrift, kan zij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, temeer zij uitdrukkelijk werd uitgenodigd deze kenbaar te maken voor het nemen van de bestreden beslissing, maar naliet dit te doen.

In zoverre het betoog verder een herhaling vormt van de grieven aangehaald in het eerste middel, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel onder punt 2.1.3.

De aangevoerde schending van artikel 44 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU